

Licht op Lesbos, Griekenland

De eerste week van november was een van onze 18plussers, Simon Fritschy (23 jaar) op het Griekse eiland Lesbos. Met Stichting Bootvluchteling bood hij ondersteuning bij de aankomst en opvang van vluchtelingen. Simon heeft daar veel mooie en bijzondere, maar ook verdrietige en bizarre dingen gezien en meegemaakt. Halverwege de week, toen hij geraakt werd door al het werk dat door vrijwilligers op het eiland wordt verricht, schreef hij ‘Licht’.

Simon Fritschy, midden achter, pet achterstevoren, tussen de net gearriveerde bootvluchtelingen.

LICHT

Op een plek als Lesbos, Griekenland is het soms makkelijk maar vaak ook verrekke moeilijk om licht te zien. Als we in de nacht door de haven en langs een opvangkamp rijden, zien we honderden mensen in tenten of onder dekens of zelfs met alleen de kleren die ze om hun lijf hebben, de nacht doorbrengen op straat. De veerboten staken, dus vluchtelingen komen het eiland niet meer af, maar de rubberen boten lijken te blijven komen.

Ik heb het mezelf afgevraagd: Waar is God in deze situatie, is Lesbos soms vergeten? Dat kan ik niet geloven. Gisteren landde het besef echter: mis schien zie ik Gods licht hier meer dan waar dan ook.

Ik zie het in de Griekse familie, die hun hotel openstelde als basis voor de verschillende hulporganisaties die op Lesbos actief zijn.

Ik zie het in de vader en dochter die samen besloten dat ze wat moesten doen aan het leed dat hier geschiedt.

Ik zie het in de Denen die met hun boot vluchtelingenbootjes in problemen naar het strand loodsen.

Ik zie het in vrijwilligers die hun verblijf maar steeds blijven verlengen omdat de nood nog zo groot is.

Ik zie het in de supermarkteigenaar die een traytje water meegeeft aan dorstige vluchtelingen.

Ik zie het in de Vlaamse moslim die in de avond op eigen houtje de zee afspeurt op zoek naar broeders in nood.

Ik zie het in ons medisch team. Dat zo’n onvermoeibare kracht uitstraalt en bij nood alles op alles zet om levens te redden.

Ik zie het in de busjes die af en aan rijden om kwetsbare gezinnen te vervoeren.

Ik zie het in de vrijwilligers die in de koude nacht de wacht houden bij honderden slapende mensen.

Ik zie het in de autoverhuurder. Die z’n auto’s volledig laat afraggen en bij problemen direct in de auto springt om ons van hulp te voorzien.

Ik zie het in de ondernemers aan de haven die mensen onder hun overkapping laten slapen als ze ‘s nachts aankomen.

Ik zie het licht in de mensen die hun leven in Nederland volledig op stil zetten om een aantal maanden hier alles te coördineren.

Ik zie het in de Noren die na elke boot het strand weer schoon proberen te maken.

Ik zie het in de groep die hier aan het werk is. Waar men zo vrijgevig is naar elkaar in tijd, geld en ondersteuning.

Er gebeurt hier veel maar het is bij lange na niet genoeg. God zij met ons.

Uitkijken naar rubberboten op de Middellandse Zee